

Остави тя лъскавото парченце и почна да го разглежда. Кржгло гладко и въ него се вижда самата тя.

— Огледало, огледало! — изкрѣка радостно свраката. — Ахъ, отъ кога искахъ да имамъ огледало! — И тя почна да скача предъ огледалото, да се навежда, да се изправя, да се извърѣща отъ всички страни предъ него.

— Ахъ, каква красавица съмъ била! Боже! И азъ до сега да не зная това! Какъ блѣщятъ перата ми! Чудо! Не може да бжде. Азъ не съмъ проста сврака. Азъ трѣбва да съмъ най-хубавата сврака. Азъ съмъ родена за царица...

И, зашеметена отъ тая мисълъ свраката изхвъркна отъ гнѣздото си, завъртѣ се надъ полето и почна да крещи.

— Ей, птици, малки и голѣми, вашата царица иде. Елате ѝ се поклонете. Глупави птички. Носете ми дарове.

— Събраха се врабцитѣ около свраката и се чудятъ на ума ѝ.

— Какво гледате, дребосѣци. Скоро да съберете всички птички, да видятъ своята красива царица.

— Сега нѣма вече птичките, сврако. Повечето си заминаха.

— Викнете орела — царьтъ. Азъ съмъ неговата жена. Кжде е той? Защо се бави?

Хвъркнаха врабцитѣ при орела.

— Могѣщи царю, ела скоро, вика те царицата — свраката.

Орелътъ се намърщи. После разпери криле и се дигна високо, високо. Кръстоса той надължъ и наширъ небето, съгледа свраката и се спусна къмъ нея.

— Вземи ме, отнеси ме! Защо си оставилъ твоята царица — най-хубавата птица тукъ!

Орелътъ грабна свраката и я дигна високо въ небесата.

А врабчетата, сврѣни изъ трънитѣ, гледаха, треперѣха и се чудѣха.

И ето, отъ висинето почнаха да падатъ пера, ситнички, чернички, бѣлички пера отъ гърдитѣ, пера отъ гърба и най-последно пера отъ опашката на свраката.

— Какво ли стана! — изписка най-малкото врабче.

— Навѣрно, орелътъ я преоблича въ царскитѣ дрехи, — каза единъ старъ врабецъ и се засмѣ.